

צבי עצמון

רכבת אחרית הימים

בידושלים יודים עמק עמק
 בבנו הארמה מארצה רכבת
 מפתחים הצובים בפלע
 להגיש לשמי הקלת בוקת
 סתרי קשת מאמא
 הר הקנחות.
 חנה גנרלית
 לתחת המרים.

ביקורת חיובית, בסך הכל

כן אין פסק שיש לו כשרון, ואפילו רבים,
 כולל למנונות, לאיור איברי גוף
 ולקטב ראי
 אך הייתי מציע שעל הקמיעה בידה היקנית
 תהיה טבעת, תוספת עבוע
 ומתחת לענאר שרשרת צרינה
 תהיה תדקת לקומפוזיציה,
 שבסך הכל היא די טובה, אין מחלוקת,
 גם העצים בקרקע, לצד חיוכה,
 יסולים היו להיות קטע צבעוניים יותר,
 והייתי מוסיף איזו צפור בקטנים,
 אולי אפילו לתקת קטנה,
 שלא ידאו ריפים כל כך.
 אבל בסך הכל תמונה די מקלחת,
 אינני מכחיש.

ממאמן/ שרצוף בתוך פרצוף/ וקו אחרי ישר חדר לאנו/ נחתם/
 מיקשה אחת/ בתוך טבעת גרולה/ טבעת עגולה/ הראש נטון/
 ולילה רדי/ על שורש וענף/ צבאוד, עמ' 92.

רדי בימי רחי הוא מיקשה קבלה חסידות, מלכות באנטיסמיטיה חבנית
 ובמסך/ שכמו ומינית מחקר במסך שילום חרמן.

מרכז חוקא לאם היולדת, ומשוררת עמוקה ברמותו של
 המשיח ובפרט באמהותו, על נפתולי חייו ומעשיהו שהביאו
 להופעתו. כך בשיד המשיחי 'האבק והציאה' (עמ' 26) המלא
 אומרים להטותה של רוח ולרמותו המיוסרת של רוח. שער
 חומי, המרכז בתאורים המשיחיים של מסכת מנהדין במקום
 מטנו תחל הגאולה, והפך לתמונת היירות באיטליה: 'קירות
 הקולמאום נקובים וחלולים האיתוי מסכן את השירה'; חרבות
 חומי מציפות וק את המימד המקראי על מעשה בנות לוח בשולם
 חרב, וק את סיפורה של חיה, ומחוקקת את תיאור הגאולה
 מריפור ובחברעה נשית ברמות לידה: 'אחד כך נשבו ונתפור/ כלי
 חם/ האים/ חרדי לבי'.

במשחק האלים שבין האבותים, הדרם והתיקון משינים זה את
 זה והמשיח איננו. 'אתה מתחן את כל היקר לי/ גם את האלות
 הקטנות/ ואני קורעת את חבלך אחר לאחרי'. במקום הריפור
 (משימה משיחית מובהקת): 'השער ריק ולא חולף עלינו יום
 כלי מודאי'. אך ניתוק התבלים הוא גם אות ללידה חרשה, שרק
 היא מבשרת את הגאולה, ברמות משיח עשיר פת, גולם המבקש
 להיברא או לברוא את עצמו על ידי אדם: 'נברא עצמנו גולם/
 הולם בפחי הגליו'. אל מול חרד הגאולה השלמה, יש יופי הנמצא
 בגלות שמחייבת אותה, כשכמות שיעדן חוזה ונפרסותו בכיעור,
 במצוקה, כשהטעות, ומכאן שמיצגת חומי על טומאותיה 'אין
 שומרים לבוקר ואין שומרים ללילה'. שהרי האיתוי, שאמנה
 'מסכן את הגאולה'.

המלא הגדול מכל הקסוד במשיח ובגאולה נתפס כאן כנס
 הלידה. שירים רבים עוסקים בכך ומפר מחקר נוסף של המחברת
 עוסק בחידה זו: חבלי אנוש: חלידה בפסיכואנליזה ומקבלת,
 12618): 'כשהאימה חסרת שם/ המכבי על סוק האור/ מעליו
 וחתף אחיר/ נשפי עמוק/ זה העולם' (זה העולם, עמ' 21)
 מזה, אין חרב פלא ביול מכה, ומאירן, כדי שיאירז פני המנודה
 עדיך לפרוח ולרבות כלי רומה גדולה' (כדי שאוולד, עמ' 22)
 פלא נוסף הוא שהלידה החיובית היא תמיד גם לידה פנימית.
 היולדת יולדת גם את עצמה. כך בשיד על המחזור החודשי: 'גם
 הלילה בתוך המים שום חיים לא נהיו/ כי היית מוכרחה ללדת
 את עצמך/ להביא לבשרך גאולה/ רק כדור אהבה - מסובבת/
 שט במעיד בדה הפוך/ קו הריקיע/ עיטף אותו בשליה/ וזרחה'
 (עמ' 88).

גם בשיד 'אתה נוגע במים החמים' (עמ' 90) מעשה רחבה ימימי
 באמנת הופך למשל ללידה שיש בה סכנה והצלה כאחד, שיתוף
 של האם ובנה החינוקטן, החורים חדיה אחת, כגוף אחד: 'אמא
 מים חם/ חם לנו המים מעלים ארים/ כמעט הסכנו לכשר אחר/
 אה אמא מה/ ומכנה אולי/ אם מחקרד תינוקטן/ אך נתאחה במים
 איך אשטרך... אציל אותך אמשה אותך ברוח/ יאוד'. כל אלה
 משחורים את מלמולי האהבה של האם ובנה ואת שפתו שאינה
 חקנית עדיין, בתיאור מלא הומור של החינוק באמבת המכונה
 ברוח-יארד גרמות גם כאן לידתו של משה הנמשה מן המים.

מעשה-עצמות מתואר בקבלה כרימי המוחמו של השבת ענף
 לשורש. שותפות נצחית זו שבין האם ללידה שהם שרצוף
 כשרצוף, קו אחד, ועין אחד שורש וענף, מונבחת במעשה הלידה
 עצמו בהתגישות הגופים זה בזה. זוהי מציאות שאיננה ניתנת
 לביטול והיא שנבחרה לשיד החותם את הספר: 'מים מנצנצות